

МАРИЯ:

Откъде! Какви! Най-сетне!

/На вратата се появява Анри. Одет се покланя./

ОДЕТ:

Сир Анри!

/Мария кимва на Одет да излезе, подава му ръце и го целува по челото./

МАРИЯ:

Какво значи това, сир? Вие ме плашите... Какво се е случило... За бога, говорете...

АНРИ:

Походът свърши, преди да е започнал, Мария...

МАРИЯ:

Не разбирам...

АНРИ:

Какъв позор! Да бъде проклет мигът, когато стъпих на тази земя. О!

МАРИЯ:

Анри... Анри... Книгата, разправете ми всичко...

АНРИ:

Ломбардите и епирците се съюзиха със сърбите... Сръбския жупан се оказа най-луксозния поднец. Той предпочете с хитрост да избие враговете си... През нощта се пусна лъжлива тревога, че сърбите нападат и започна жестока бран... А когато на сутринта протръбиха знак за събуждане, останахме поразени - всички убити и ранени бяха само латини и българи... През другата нощ неверна ръка прободя севастократор Стрез и се разнесе чудната вест, че свети Симеон го е убил... И стана най-невероятното и позорно дело - ломбардите заеха Просек, а епирците - Скопие.

МАРИЯ:

А нашите войски? Бориловите?...

АНРИ:

Всички се разпиляха. Още при Ним няколко от войводите му се разбунтуваха. Трябваше да му дам наши дружини копияносци да го пазят до Търнов... С какви леде съм тръгнал да правя съюз, да вода бран...

МАРИЯ:

Като че ли не познавахте вероломството на ромеите!

АНРИ:

А тук как са работите?

МАРИЯ:

Напълно в ред, сир. Бе разкрит заговор срещу вашата